

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.150 van 27 juli 2018
in de zaak A. 222.810/IX-9109**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Katrien Grauwels
 kantoor houdend te 2600 Berchem
 Fruithoflaan 124 bus 14
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Michel van Dievoet en Filip van Dievoet
kantoor houdend te 1000 Brussel
Wolstraat 56
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 3 augustus 2017, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van de commissie voor financiële hulp aan
slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 6 juli
2017 waarbij het verzoek van XXXX onontvankelijk wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van
21 augustus 2017.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Peter Provoost heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 juni 2018.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annelies Troost, die *loco* advocaat Katrien Crauwels verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Tim De Ketelaere, die *loco* advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster dient op 6 juli 2015 een aanvraag in voor financiële hulp bij de commissie voor financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (hierna: de commissie). In die aanvraag zet verzoekster uiteen dat zij op jonge leeftijd het slachtoffer werd van

misbruik. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 8 december 2009 werd de dader veroordeeld en er is aan verzoekster een provisionele schadevergoeding van 62.109,38 euro toegekend. De dader heeft tegen het vonnis beroep aangetekend, maar uiteindelijk afstand gedaan van zijn beroep op burgerlijk vlak, waarvan bij arrest van 30 juni 2010 akte werd verleend. Verzoekster heeft getracht de schadevergoeding te verhalen op het vermogen van de dader. Een woning van de dader werd verkocht en op 4 maart 2015 heeft verzoekster 55.824,63 euro ontvangen.

3.2. Op 20 september 2016 stelt de verslaggever van de commissie een verslag op over de zaak. Over de ontvankelijkheid van de aanvraag wordt opgemerkt:

“Artikel 31 bis, §1, 4°, van de wet van 1 augustus 1985 luidt:

‘Indien de dader bekend is, moet de verzoeker schadevergoeding nastreven door middel van een burgerlijke partijstelling, een rechtstreekse dagvaarding of een vordering voor een burgerlijke rechtbank. Het verzoek kan slechts worden ingediend, naargelang het geval, na een in kracht van gewijsde gegane beslissing over de strafvordering of na een in kracht van gewijsde gegane beslissing van de burgerlijke rechtbank over de toerekening van of over de vergoeding van de schade. Het verzoek is binnen drie jaar ingediend.

De termijn loopt, naargelang het geval, vanaf de dag waarop er definitief uitspraak is gedaan over de strafvordering bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing door een onderzoeks- of vonnisgerecht, de dag waarop een strafrechtbank bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing uitspraak heeft gedaan over de burgerlijke belangen na de beslissing over de strafvordering, of de dag waarop uitspraak is gedaan door een burgerlijke rechtbank bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing over de toerekening van of over de vergoeding van de schade.’

In het voorliggend dossier dateert het eindarrest van het Hof van beroep te Antwerpen van 30 juni 2010. Het verzoekschrift werd evenwel pas op 6 juli 2015 bij de Commissie ingediend, d.i. méér dan drie jaar na het arrest.

Uit de lectuur van het bovengeciteerd wetsartikel blijkt dat de vervaltermijn voor het instellen van het hulpverzoek bij de Commissie begint te lopen vanaf het ogenblik van de uitspraak. Het feit dat die uitspraak pas later definitief wordt, doet daaraan geen afbreuk. Deze zienswijze werd reeds herhaaldelijk bevestigd door de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak (zie o.m. het arrest nr. 3916 van 26 januari 2009 in de zaak G/A 191.029).

De partijen worden uitgenodigd om standpunt in te nemen nopens de opgeworpen ontvankelijkheidsproblematiek.”

Het verslag wordt aan de minister van Justitie bezorgd, die er niet op reageert. Op 17 november 2016 wordt het verslag ook betekend aan verzoeksters raadsman.

3.3. Met een brief van 11 januari 2017 informeert verzoeksters raadsman naar de stand van zaken in het dossier. Een dossierbeheerder van de commissie antwoordt dat het verslag op 17 november 2016 aangetekend is verzonden en op 21 november 2016 is ontvangen. Daarop repliceert verzoeksters raadsman dat hij het verslag niet heeft ontvangen, en hij vraagt een nieuwe verzending. Op 26 januari 2017 wordt het verslag opnieuw aan verzoeksters raadsman bezorgd.

3.4. Op 6 juli 2017 verklaart de commissie het verzoek onontvankelijk op grond van volgende motivering:

“De wetgeving betreffende de hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden verleent aan de slachtoffers geen subjectief recht op ‘schadeloosstelling’, maar wel op het eventueel bekomen van een ‘hulp’, gesteund op het principe van de collectieve solidariteit. Uit de aard zelf van de hulp volgt dat de ‘volledige vergoeding’ van het door de slachtoffers geleden nadeel niet wordt gewaarborgd. Bij het beoordelen van een hulp dienen de voorschriften van de artikelen 31, 31bis, 32, 33 en 33bis van de wet van 1 augustus 1985 nageleefd te worden.

In zijn verslag van 20 september 2016 wees de verslaggever op volgende ontvankelijkheidsproblematiek:

‘Artikel 31 bis, §1, 4°, van de wet van 1 augustus 1985 luidt:

‘Indien de dader bekend is, moet de verzoeker schadevergoeding nastreven door middel van een burgerlijke partijstelling, een rechtstreekse dagvaarding of een vordering voor een burgerlijke rechtbank. Het verzoek kan slechts worden ingediend, naargelang het geval, na een in kracht van gewijsde gegane beslissing over de strafvordering of na een in kracht van gewijsde gegane beslissing van de burgerlijke rechtbank over de toerekening van of over de vergoeding van de schade. Het verzoek is binnen drie jaar ingediend.

De termijn loopt, naargelang het geval, vanaf de dag waarop er definitief uitspraak is gedaan over de strafvordering bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing door een onderzoeks- of vonnisgerecht, de dag waarop een strafrechtbank bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing uitspraak heeft gedaan over de burgerlijke belangen na de beslissing over de strafvordering, of de dag waarop uitspraak is gedaan door een burgerlijke rechtbank bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing over de toerekening van of over de vergoeding van de schade.’

In het voorliggend dossier dateert het eindarrest van het Hof van beroep te Antwerpen van 30 juni 2010. Het verzoekschrift werd evenwel pas op 6 juli 2015 bij de Commissie ingediend, d.i. méér dan drie jaar na het arrest.

Uit de lectuur van het bovengeciteerd wetsartikel blijkt dat de vervaltermijn voor het instellen van het hulpverzoek bij de Commissie begint te lopen vanaf het ogenblik van de uitspraak. Het feit dat die uitspraak pas later definitief wordt, doet daaraan geen afbreuk. Deze zienswijze werd reeds herhaaldelijk bevestigd door de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak (zie o.m. het arrest nr. 3916 van 26 januari 2009 in de zaak G/A 191.029).

De partijen worden uitgenodigd om standpunt in te nemen nopens de opgeworpen ontvankelijkheidsproblematiek.’

Noch de Minister van Justitie noch (de raadsman van) verzoekster hebben gereageerd op de inhoud van het verslag.

Volledigheidshalve kan nog worden vermeld dat de Commissie het strafdossier heeft opgevraagd via de gerechtelijke instanties. Uit consultatie daarvan blijkt dat na het arrest van 30 juni 2010 het Hof van Beroep te Antwerpen nog een arrest van 17 februari 2011 heeft uitgesproken in deze zaak waarbij de dader een bijkomende gevangenisstraf opgelegd werd. Dit arrest ontlast verzoekster echter evenmin van haar laattijdigheidsprobleem aangezien ook sedert die laatste datum van uitspraak meer dan 3 jaren verstreken alvorens zij een verzoekschrift voor de Commissie inleidde.

In de gegeven omstandigheden kan de Commissie niet anders dan het voorliggend verzoekschrift niet-ontvankelijk verklaren omwille van de laattijdige neerlegging ervan.

De Commissie wenst evenwel te beklemtonen dat het afwijzen van het verzoek evident geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker onmiskenbaar schade geleden heeft door hetgeen haar overkomen is, waarvoor alle begrip kan worden betoond. Als administratief rechtscollege heeft de Commissie zich echter te houden aan de wettelijke en reglementaire bepalingen die haar werking regelen.”

Dat is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Het eerste middel is genomen uit een gebrek aan motivering, schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 6 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens (hierna: EVRM).

Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat zij geen standpunt zou hebben ingenomen met betrekking tot de ontvankelijkheidsvoorwaarde. Zij argumenteert dat haar raadsman – na overleg met de dossierbehandelaar van de commissie – in een brief van 10 juni 2016 omstandig heeft uiteengezet waarom zij door overmacht niet vroeger dan vanaf 15 april 2015 haar verzoek bij de commissie kon indienen. Deze brief maakt deel uit van het dossier, maar in de bestreden beslissing wordt besloten tot de onontvankelijkheid van het verzoek, zonder dat op de argumentatie uit de brief wordt geantwoord. Daardoor schendt de bestreden beslissing artikel 149 van de Grondwet.

Verzoekster herhaalt vervolgens de argumentatie die haar raadsman in de brief van 10 juni 2016 aan de commissie had laten geworden, namelijk dat pas op 15 april 2015 duidelijk was dat verdere uitvoering lastens de dader onmogelijk was en dat pas vanaf die datum voldaan was aan de voorwaarde bedoeld in artikel 31*bis*, § 1, 5°, van de wet van 1 augustus 1985 ‘houdende fiscale en andere bepalingen’ (hierna: de wet van 1 augustus 1985). Bijgevolg is er sprake van overmacht en dient het verzoek wel ontvankelijk te worden verklaard.

5. Op het antwoord van de verwerende partij dat de brief van 10 juni 2016 zich niet in het dossier van de commissie bevindt en dat de commissie deze brief niet heeft ontvangen, repliceert verzoekster in de memorie van wederantwoord dat de bewuste brief met een e-mail van 9 juni 2016 en tevens per gewone post werd bezorgd. Op dezelfde datum werd het betreffende schrijven in kopie bezorgd aan verzoeksters moeder. Verzoekster vindt het onbegrijpelijk dat de brief niet in het dossier werd opgenomen. Haar raadsman heeft in zijn brief van 11 januari 2017 aan de commissie ook uitdrukkelijk verwezen naar het schrijven van 10 juni 2016, doch naar aanleiding van deze brief werd slechts verwezen naar het verslag van 17 november 2016. Hoewel de commissie eerder op de hoogte was van minstens het bestaan van de brief van 10 juni 2016, stelt zij pas voor het eerst in de cassatieprocedure dat deze brief zich niet in het dossier bevindt. Gelet op de reactie van de commissie op het schrijven van verzoeksters raadman van 11 januari

2017, mocht deze er terecht op vertrouwen dat zijn brief van 10 juni 2016 in goede orde werd ontvangen en aan het dossier werd toegevoegd.

Op het argument dat zij na de kennisgeving van het verslag geen opmerkingen heeft geformuleerd, repliceert verzoekster dat de commissie overeenkomstig artikel 34bis van de wet van 1 augustus 1985 bevoegd is om alle nuttige onderzoeken uit te voeren en om aan iedere overheid in het kader van dit onderzoek inlichtingen te vragen. Verzoeksters raadsman werd in juni 2016 door de dossierbehandelaar van de commissie om bijkomende inlichtingen gevraagd en heeft vervolgens in de brief van 10 juni 2016 een omstandige uiteenzetting gegeven over de overmachtssituatie in hoofde van verzoekster. Zij mocht erop vertrouwen dat deze gegevens, aangeleverd op vraag van de commissie lopende het onderzoek, betrokken zouden worden bij de uiteindelijke beslissing, hetgeen evenwel niet is gebeurd.

Beoordeling

6. Verzoekster verduidelijkt in het middel niet op welke wijze zij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 6 EVRM geschonden acht. In die mate is het middel niet ontvankelijk.

7. Artikel 149 van de Grondwet, in zoverre het bepaalt dat elk vonnis “met redenen [is] omkleed”, vermeldt een regel die onafscheidbaar is van de opdracht tot berechting van een geschil. Die regel moet door alle rechtscolleges worden geëerbiedigd en dus ook door de commissie. Deze bij artikel 149 van de Grondwet opgelegde verplichting aan de rechter om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren, heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet – al ware die redengeving verkeerd of onwettig – die hem ertoe brengt de beslissing te nemen en de door de partijen aangevoerde middelen te verwerpen. Bij de beoordeling of artikel 149 van de Grondwet is nageleefd, is bijgevolg niet de vraag aan de orde of in de beslissing een verkeerde beoordeling

van de feitelijke gegevens is uitgedrukt. Het gaat er daarbij dan ook niet om of de motivering omstandig of juist is; alleen een gemis aan motivering – of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven – maakt een schending uit van artikel 149 van de Grondwet.

8. In de bestreden beslissing citeert de commissie de door de verslaggever in het verslag van 20 september 2016 opgeworpen ontvankelijkheidsproblematiek met betrekking tot verzoeksters aanvraag, inzonderheid dat uit artikel 31*bis*, § 1, 4°, van de wet van 1 augustus 1985 blijkt dat de vervaltermijn voor het instellen van het hulpverzoek bij de commissie begint te lopen vanaf het ogenblik van de uitspraak en dat het feit dat die uitspraak pas later definitief wordt, daaraan geen afbreuk doet. Zij merkt op dat noch de minister van Justitie, noch (de raadsman van) verzoekster hebben gereageerd op de inhoud van het verslag. Vervolgens maakt de commissie de redenering van de verslaggever met betrekking tot de niet-ontvankelijkheid van de aanvraag tot de hare, met de opmerking dat is gebleken dat het hof van beroep te Antwerpen op 17 februari 2011 de dader nog een bijkomende gevangenisstraf heeft opgelegd, maar dat dit arrest verzoekster evenmin ontlast van het probleem inzake de laattijdigheid aangezien ook sedert die datum meer dan drie jaren zijn verstreken.

Uit het oogpunt van de naleving van de jurisdictionele motiveringsplicht volstaat deze redengeving.

De vraag of de commissie terecht heeft geweigerd het verzoek van verzoekster ontvankelijk te verklaren, is vreemd aan het aangevoerde cassatiemiddel van de schending van de motiveringsplicht.

9. Het middel kan niet worden aangenomen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. Het tweede middel is genomen uit de schending van het gelijkheidsbeginsel en het discriminatieverbod vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 6 EVRM.

Verzoekster voert aan dat indien de termijn van drie jaar bedoeld in artikel 31bis van de wet van 1 augustus 1985 zou worden geïnterpreteerd als een absolute vervaltermijn, de *ratio legis* van die wet grotendeels zou worden uitgehold, “nu een verzoekende partij die op diligente wijze, loyaal en te goeder trouw de uitvoering lastens de tot betaling veroordeelde dader benaarstigt als het ware gestraft zou worden als die uitvoering langer dan drie jaar zou duren”.

Zij verduidelijkt:

“De ongelijkheid in behandeling en de discriminatie is in casu gelegen in het feit dat een slachtoffer, in casu verzoekster, dat de moeite neemt om te trachten, zoals het loyaal en in het kader van de goede trouw gepast voorkomt, een bekomen titel uit te voeren op de dader-schuldenaar waardoor de aanvraagtermijn van 3 jaar wordt overschreden omwille van het feit dat de uitvoering dermate lang aansleept ongelijk zou worden behandeld in vergelijking met een slachtoffer dat de uitvoering voor het verstrijken van 3 jaar staakt teneinde te voldoen aan de voorwaarden om tussenkomst van het Fonds voor slachtoffers van opzettelijke gewelddaden tijdig een aanvraag tot tussenkomst in te dienen.”

Verzoekster vraagt de Raad van State om alvorens recht te doen de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schenden artikel 31bis, 4° en 6° van de Wet van 1/8/1985, in de mate dat in artikel 31bis, 6° in de mogelijkheid wordt voorzien om in bepaalde omstandigheden de aanvrager te ontslaan van de in artikel 31bis, 4° voorziene vervaltermijn van drie jaar het gelijkheidsbeginsel en het discriminatieverbod zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 6 EVRM nu zulks de facto een discriminerende, ongelijke dan wel oneerlijke sanctionering zou inhouden van een aanvrager die loyaal en te goeder trouw heeft getracht uit

te voeren tegen de veroordeelde schuldenaar gedurende een termijn die de aanvraagtermijn van 3 jaar overschreed, waardoor enkel aan de voorwaarde tot het indienen van een aanvraag werd voldaan meer dan 3 jaar na het bekomen van een veroordelende rechterlijke beslissing.”

11. In de memorie van wederantwoord betoogt verzoekster nog aanvullend:

“1.

Overeenkomstig artikel 31bis 4° Wet 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen moet een aanvraag tot hulp op straffe van verval ingediend worden binnen drie jaar te rekenen, naargelang van het geval, ofwel van de dag waarop bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing uitspraak is gedaan over de strafvordering, ofwel vanaf de beschikking van het onderzoeksgerecht. Indien het slachtoffer, na een in kracht van gewijsde gegane beslissing over de strafvordering een beslissing over de burgerlijke belangen verkrijgt, dan neemt de vervaltermijn een aanvang op de dag waarop door een in kracht van gewijsde gegane beslissing is uitspraak gedaan over de burgerlijke belangen.

Deze termijn werd enigszins genuanceerd door het artikel 31bis 6° Wet 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen (supra) doch het betreffende artikel werd in casu door de Commissie niet toegepast.

Het Grondwettelijk Hof en de Raad van State hebben de rechtspraak van de Commissie eerder bijgestuurd in het belang van het gelijkheidsbeginsel en het fundamenteel recht op toegang tot de rechter.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing precies een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel (artikel 10-11 GW) en het recht op toegang tot de rechter (artikel 6 EVRM) doordat de overmachtssituatie in hare hoofde niet wordt weerhouden en de vervaltermijn van 3 jaar zonder meer wordt toegepast.

2.

Uit eerdere rechtspraak van zowel het Grondwettelijk Hof als het EHRM kan worden afgeleid dat absolute verjaringstermijnen strijdig zijn met het gelijkheidsbeginsel of het recht op toegang tot de rechter in die situaties waarin de absolute verjaringstermijn verlopen is op het ogenblik dat de schade zich veruitwendigd, iets dat bijvoorbeeld het geval is als de schade objectief onkenbaar is. Met het criterium van de objectieve onkenbaarheid wordt hier bedoeld dat men niet moet nagaan of de benadeelde in de concrete casus op de hoogte was van het bestaan van de schade, maar wel of van een vooruitziend persoon redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij kennis kon hebben van de schade of van een ander element dat noodzakelijk is om een vordering te kunnen instellen (S. SOMERS, ‘De objectieve onkenbaarheid of de onmogelijkheid om een vordering in te stellen als criterium voor de mensenrechtelijke toets van verjaringsregels bevestigd’, TBBR 2015, afl. 8, p. 448 e.v., noot bij GwH 6 november 2014, nr. 164/2014).

Dit criterium van de objectieve onkenbaarheid wordt bevestigd in een recent arrest van het Grondwettelijk Hof d.d. 6 november 2014.

Het Grondwettelijk Hof benadrukt dat het recht op toegang zich weliswaar niet verzet tegen het bestaan van absolute verjaringstermijnen als zodanig. Wel stuurt het aan op de matiging van het absoluut karakter ervan door een rechter die in de concrete omstandigheden kan recht spreken op basis van het adagium *Contra non valentem agere nulla currit praescriptio* of rekening houdend met een overmachtssituatie.

[...]

Verzoekster was op zeer jonge leeftijd slachtoffer van herhaaldelijk seksueel misbruik door [...]. Ingevolge de afstand van het hoger beroep op burgerlijk gebied, geakteerd in een arrest van 30 juni 2010, kon betaling van de toegekende (provisionele) schadevergoeding ten bedrage van 62.109,38 euro als definitief worden nagestreefd (cfr. vonnis d.d. 8 december 2009).

Verzoekster heeft vervolgens, naar aanleiding van deze uitspraak, niet getalmd en heeft zij alle maatregelen genomen om de tenuitvoerlegging van het vonnis en arrest te realiseren.

[...] was ten tijde van de tenuitvoerlegging niet insolvabel: hij was de (mede-)eigenaar van een onroerend goed [...].

Middels een vonnis van 10 oktober 2011 werd een notaris aangesteld met het oog op de (openbare) verkoop van het onroerend goed. De werkzaamheden van de notaris zullen uiteindelijk leiden tot een rangregeling, waarmee verzoekster zich akkoord verklaart op 10 oktober 2014. Ten vroegste op dit ogenblik kon bij verzoekster enige twijfel ontstaan omtrent de solvabiliteit van [...].

Slechts op 2 maart 2015 – na een uitvoering van maar liefst meer dan 4 jaar – mocht verzoekster uitbetaling ontvangen voor een bedrag van 55.824,63 euro.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster minstens tot 10 oktober 2014 niet kon twijfelen aan de solvabiliteit van [...], daar zij – schijnbaar succesvol – de tenuitvoerlegging van haar vordering nastreefde. Zij heeft zich gedragen als een vooruitziend persoon doch van haar kon niet redelijkerwijze worden verwacht dat zij kennis zou hebben gehad van de insolvabiliteit van [...] hetgeen niettemin een noodzakelijk voorwaarde was om een aanspraak ten aanzien van de Commissie te kunnen doen gelden. Op het ogenblik dat aan deze objectieve onkenbaarheid een einde kwam, nl. op het moment dat kwam vast te staan dat [...] insolvabel was, heeft zij niet getalmd en heeft zij binnen een meer dan redelijke termijn haar verzoek gericht aan de Commissie.

Het is dan ook geheel onduidelijk waarom de Commissie geen overmachtssituatie in hoofde van verzoekster heeft willen erkennen en het artikel 31bis 6° Wet 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen niet heeft willen toepassen.”

Met betrekking tot de voorgestelde prejudiciële vraag laat verzoekster nog bijkomend gelden:

“Immers maakt de uitsluiting van de categorie van personen die de tenuitvoerlegging nastreven en uitsluitel zoeken omtrent de solvabiliteit van de dader alvorens een verzoek in te dienen van de toepassing van artikel 31bis, 6° Wet 1 augustus 1985 een ongeoorloofd schending uit op het gelijkheidsbeginsel samen gelezen met het recht op toegang tot de rechter (artikel 6EVRM).

Het is precies deze opvatting die aan de basis ligt van de prejudiciële vraag. De verwerende partij verwijst weliswaar naar cassatierechtspraak die stelt dat de Raad van State niet de verplichting heeft om een prejudiciële vraag te stellen wanneer deze uitgaat van een verkeerde rechtsopvatting, of nog: wanneer deze feitelijke grondslag mist.

Op basis van voorgaande uiteenzetting blijkt nochtans duidelijk dat de genoemde fundamentele grondrechten ernstig in het gedrang komen ingevolge de al te strikte interpretatie van het toepassingsgebied van artikel 31bis, 6° van de Wet van 1/8/1985.

De verwijzing naar artikel 33bis van de Wet van 1/8/1985 is in casu niet dienend daar de Commissie in de bestreden beslissing precies is uitgegaan van het feit dat een definitieve beslissing over de burgerlijke belangen reeds meer dan 3 jaar voor het indienen van het verzoek is uitgesproken.

Het kan aan verzoekster niet worden verweten dat zij wegens een -schijnbaar succesvolle- tenuitvoerlegging niet eerder de tenuitvoerlegging heeft gestaakt en een verzoek bij de Commissie heeft ingediend. Ten vroegste ingevolge de rangregeling d.d. 10 oktober 2014 kon verzoekster ook maar enigszins beginnen twijfelen over het feit dat [...] al dan niet in staat zou zijn om 'de schade afdoende te vergoeden' (cfr. artikel 31bis §1, 5° van de Wet van 1/8/1985). In hare hoofde moet wel degelijk overmacht worden onderkend.

Een andere interpretatie zou strijdig zijn met het gelijkheidsbeginsel en het recht op toegang tot de rechter."

Beoordeling

12. Verzoekster voert in het middel in wezen aan dat de toepassing van het gelijkheidsbeginsel ertoe moet nopen dat de termijn van drie jaar bedoeld in artikel 31bis van de wet van 1 augustus 1985 niet op haar van toepassing is, omwille van de specifieke omstandigheden van haar zaak.

13. Verzoekster heeft verzuimd dit middel voor te leggen aan de commissie, ofschoon zij dit had gekund. Zij heeft de mogelijkheid om dit middel voor de commissie aan te voeren, onbenut gelaten. Verzoekster kan het middel thans niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter aanvoeren, noch de Raad verzoeken om in het kader van dat middel een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof alvorens recht te doen.

14. Het middel is nieuw en bijgevolg onontvankelijk.

V. Anonimisering

15. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ vraagt verzoekster dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig juli 2018, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Van Haegendoren